

intet Formaal, der er større. Regner man efter, hvor meget der bevilges til de andre Foreninger, har det ikke meget at sige, om vi bevilge 3,000 Kr. til dette Formaal.

Jeg ser derfor ingen Anledning til at tage Forslaget tilbage; jeg har heller ikke kunnet konferere med de andre Forslagsstillere herom, men jeg agter i alt Fald selv at fastholde det, og lade det komme til Afstemning her i Tinget.

Blahme: Som Medforslagsstiller til dette Forslag vil jeg tillade mig at sige et Par Ord om Sagen. Tilfældet førte med sig, at jeg kom til at være Deltager i den sidste parlamentariske Konference i Rom. Jeg kan ikke nægte, at det gik mig som en stor Del af Tingets Medlemmer — antager jeg — at jeg egentlig ikke havde stor Tro til, at en saadan Konference havde væsentlig Betydning, men jeg kan ikke nægte, at efter at jeg har overværet Sammenkomsten derne, har jeg faaet et noget andet Syn paa Sagen. For det første vil jeg fremhæve, som der blev jagt af den ærede Ordfører i dette Øjeblik, at det var 16, det vil sige alle de konstitutionelle Stater i Europa, hvorfra Rigsdagsmænd havde meldt sig som Deltagere (Bajer: Undtagen Bulgarien), og man maa vel huske paa, at det ikke er Sammenkomster, som nogetsteds støttes eller understøttes eller ere fremkaldte af Regeringerne, men det er selve Folkenes Repræsentanter, som have fremkaldt disse Sammenkomster i den Tro, at det maatte være til Nytte for den civiliserede Verden, at de Mænd, som ere kaldede til, hver i sit Folk, at deltage i Lovgivningsmagtens Birkfomhed, maatte kunne have Nytte af at samles paa eet Sted i Europa og udveksle Anskuelser om de store Spørgsmaal, som ligge Staterne imellem, thi det maa dog være enhver klart, at hvis alle Parlamentsmedlemmer i hele Europa vilde slutte sig til Tanken om at komme sammen og udveksle Meninger om de store politiske Spørgsmaal, vilde det være til Gavn; thi hvis der kunde blive dannet en offentlig Mening mellem Parlamentsmedlemmerne, havde disse det ubetinget i deres Magt at sætte Grænser for Krigen, for Krigsrustningerne i det hele. Selvsølgelig er der ikke Tale om ved saadanne Konferencer, at man bilder sig ind, at det skulde være muligt ved Resolutioner og deslige i Øjeblikket at kunne standse den næste store Krig. Men man har fuld Overbevisning om, at man i Kraft af Civilisationens Fremstribt og ved Samvirkning mellem Nationerne efter den kristelige Religions For-

dringer skulde kunne komme til Enighed mellem Parlamensmedlemmerne om at virke for Krigens Afkaffelse og i Stedet for at indsætte en national Voldgiftsdomstol, som afgiver Voldgiftskendelser. Jeg tror, at man maa kunne enes derom i Tidens Løb. Jeg mener ganske vist ikke, at det vil kunne ske straks, men der er nu allerede ikke naaet saa lidt, naar det erindres, at den første parlamentariske Konference fandt Sted i Paris for 3 Aar siden, den anden i London og den tredje, den sidste, i det forløbne Aar i Rom, og den 4de vil blive samlet i Sommer i Bern. Men selv om man ingen Tro har i Øjeblikket til denne Sag, er der dog eet, som forekommer mig givet, og det er, at hvilken politisk Gruppe, hvilket politisk Parti, hvilket Ting, hvilken social Stilling, man end tilhører, maa man dog ønske, at den civiliserede Verden, i Europa, maatte komme derhen, at Krigene bleve umulige. Det kan dog ikke staae nogen Gruppe, noget Parti eller nogen Del af vort Samfund at samles der og at mødes der med andre Mænd og udvikle Meninger om, hvorvidt det vilde være muligt at naa et Maal i den Retning, og hvis de Herrer af de Grupper, som ere mest imod det, en Gang vilde tage hen til en saadan Konference — ethvert Parlamentsmedlem i Europa er selvalgt Medlem, saa snart han møder — og se, hvad der foregaar, og høre Udtalelserne der, tror jeg, det vil gaa ham som det gik mig, at han vilde faa Tillid til, at denne Sag vil kunne vinde Sejr i Tidens Løb og maaske ikke i saa fjern en Tid.

Jeg maa maaske nævne et Par Smaa-tilfælde, som indtraf straks for Konferencens Begyndelse, og som karakterisere disse Sammenkomsters Natur. Der var Tale om inden Konferencen, hvem der skulde lede Forhandlingerne og være dens Præsident, og den Lands parlamentariske Kommission, hvor Sammenkomsten fandt Sted, havde det Hvert at bestikke den foreløbige Præsident, og man havde dertil valgt den tidligere Minister, Parlamentsmedlemmet Bonghi, men denne havde kort Tid forinden udgivet et Skrift, hvor han havde vundet sig ind paa Spørgsmaalet om Elzas-Lothringens Stilling i Europa, og derved havde han faaet Tilskyerne, hvoraf Følgen var, at de protesterede mod ham som Præsident, saaledes at der var stærk Udsgt til, at Konferencen kunde sprænges ved dette Valg. Følgen deraf var, at man enedes om, at han skulde træde tilbage, og i Stedet for ham valgtes under almindelig Samstemning fra Deltagerne det italienske Deputeretkammerets Formand Biancheri til Præsident for de ita-